UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1748. usque ad Annum 1752 - Cum Supplemento ad Ann. 1742. 1745. 1746. & 1748

Luxemburgi, 1754

XIV. Tribunali Sanctæ Inquisitionis in Portugalliæ & Algarbiorum Regnis adjudicatur cognitio pertinentia Causarum contra Confessarios exquirentes a Pœnitentibus complicum nomina cum denegatione ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-74772

Visual Library

rint, interdicimus.

Distinctio inter auctoritatem directivam, & coactivam.

§. 5. Jam dictum est hosce omnes directivæ Episcoporum auctoritati, eorumque Constitutionibus subjacere, quæ omnino accessum vetant ad Monialium Claustra sine debita facultate. Cum verò iidem Ordinariæ Episcoporum jurisdictioni minimè subsint; ideo sunt immunes a vi coactiva, idest a pœnis contra transgressores statutis, uti ex responso patet Clementis III. Prædecessoris nostri *in cap. A Nobis 21. de sententia excommunicationis.* Ne verò ab hujusmodi immunitate aliquid mali exoriatur, volumus & mandamus, ut si aliquando contigerit, quod futurum non credimus, ut eorum aliqui, quos supra memoravimus, ad Monasteria Monialium se conferant, & cum iis Episcopi injussu agant, infringentes Synodorum sanctiones, atque Episcoporum edicta; volumus, inquam, & imperamus, ut Episcopi Nos, aut Congregationem Episcoporum & Regularium certiorem faciant, ut aliqua ratione contempta Episcopalis auctoritas vindicetur; eoque libentius hujusmodi consilium amplectimur, quod idem a Prædecessoribus nostris decretum novimus, quoties ab Ordinariis adversus personas immunes, & Sedi Apostolicæ immediatè subjectas, procedendum sit; Joannes XXII. *in cap. Cum Matthæus, de hæreticis, in Extravag. com.*, Eugenius IV. *in cap. Divina, de Privileg. in Extravag. com.*

Si quis illam contemnere præsumpserit, Pontifici denunciari præcipitur.

Præsentium executio Ordinariis demandatur.

§. 6. Hæc sunt, quæ a Nobis facienda esse duximus. Tuum nunc est Venerabilis Frater, hanc Epistolam nostram in Cancellaria tua diligenter servare, eamque meliori, qua decet, forma promulgare, iisque, ad quos pertinet, indicere, ejusque executionem procurare: ac Fraternitatem tuam in Domino amplectentes, Tibi & gregi tibi credito Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 31. Oct. 1749.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die trigesima prima Octobris, Anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo nono, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

situati nel loro Governo senza la predetta licenza; nè tampoco ai Monasteri situati fuori del loro Governo in altri luoghi, ne' quali abitassero, o pe' quali in occasione di viaggio fossero obbligati a passare.

Distinzione tra l' autorità direttiva, e coattiva.

§. 5. Poc' anzi si è detto, essere tutti questi sottoposti all' autorità direttiva delle Costituzioni de' Vescovi, proibenti l'accesso ai Monasteri delle Monache senza l' opportuna licenza: perchè essendo i predetti esenti dalla loro giurisdizione Ordinaria, restano esenti dalla forza coattiva della loro giurisdizione, che è lo stesso che dire, dalle pene da essi imposte contra i trasgressori, giusta la risposta del nostro Predecessore Clemente III. *nel cap. A Nobis 21. de sentenția excommunicationis.* Ed acciò da questa esenzione non derivi qualche inconveniente, nel caso, di cui si tratta, ordiniamo, che, quando mai in avvenire (il che non crediamo) succedesse, che taluno de' sopraddetti andasse ai Monasteri delle Monache, e parlasse con esse senza la loro licenza, contra lo stabilito ne' Sinodi Episcopali, o nell' Episcopali Costituzioni, o Bandi; ne diano parte a Noi, o alla Congregazione de' Vescovi, e Regolari; che non si lascerà di prendere le dovute misure per vendicare l'autorità Vescovile dispregiata: e tanto più volontieri ci appigliamo a questo temperamento, perchè lo vediamo abbracciato, e stabilito, nel caso di doversi procedere dagli Ordinarj contra gli esenti, ed immediamente soggetti alla Sede Apostolica, dal nostro Predecessore Giovanni XXII. *nel cap. Cum Matthæus, de hæreticis, nelle Stravaganti comuni*, e dall'altro nostro Predecessore Eugenio IV. *nel cap. Divina, de privilegiis*, pure *fra le Stravaganti comuni.*

Se alcuno presumerà di contravenire, si ordina, che venga denunciato al Pontefice.

Si commette agli Ordinarj l'esecuzione della presente Lettera.

§. 6. Ed ecco quanto abbiamo creduto necessario di dover fare. Resta ora a Voi, Venerabile Fratello, il conservare nella vostra Cancelleria questa nostra Lettera, notificarne il tenore nella maniera, che crederete più propria, a chiunque deve essere notificata, pubblicandola in quel modo, che crederete opportuno, ed invigilare per l'esecuzione della medesima: mentre Noi abbracciandovi, diamo a Voi, ed al Gregge alla vostra cura commesso, l'Apostolica Benedizione.

Data li 31. Ottobre 1749.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die trigesima prima Octobris, Anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo nono, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

XIV.

Tribunali Sanctæ Inquisitionis in Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis adjudicatur cognitio *pertinentiæ* Causarum contra Confessarios exquirentes a Pœnitentibus complicum nomina cum denegatione absolutionis. Eaque in re delinquentes, etiam sine suspicione pravi dogmatis, eidem Inquisitionis Officio denunciari jubentur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam.

Exordium.

APostolici Ministerii Nostri partes non minus esse putamus, ad suborientes abusus eradicandos, idonea remedia comparare, quàm opportunas rationes præscribere, quibus servatis, ipsa exhibita remedia vim suam obtinere, & optatum effectum reipsa edere valeant.

Perversa praxis nonnullorum Confessariorum detecta.

§. 1. Sanè quum Nobis innotuisset nonnullos esse in florentissimis Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis Presbyteros Sacramenti Pœnitentiæ Ministros, qui a pœnitentibus nomen personæ ipsis in peccato, quod confessi fuerant, complicis, aliquando etiam locum habitationis ejusdem complicis, exquirebant, absolutionem quoque sacramentalem iis denegando, qui eorum inquisitionibus satisfacere recusarent.

Damnatur, & ab Episcopis aboleri mandatur per Litteras Apostolicas.

§. 2. Nos Venerabilium Fratrum Archiepiscoporum, & Episcoporum per ea Regna constitutorum zelum excitare non omisimus, ut omne suum studium, operamque conferrent ad eas respectivè Diœceses, in quibus Presbyteri sic delinquentes existerent, a tam pernicioso malo liberandas, ex quo *oblocutiones & scandala, & non Ministrorum tantùm, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, & animorum ingens conturbatio in populo fideli exorta erant:* Rejicientes simul, ac reprobantes prætextus illos, quibus hujusmodi Confessarii interrogantes, se se tuebantur; desiderii nimirum emendationis ipsius complicis; nec non quarundam opinionum, quæ apud aliquos Doctores repertæ fuerant, & quarum aliquæ, aut falsæ, aut erroneæ censendæ erant, aliæ autem per se veræ, & sanæ, ab ipsis sic delinquentibus perperam applicabantur; ut latiùs videre in Nostris Litteris

Apostolicis die VII. Mensis Julii anni Domini MDCCXLV. editis in forma Brevis, quarum initium est *Suprema omnium Ecclesiarum*, quæque impressæ sunt in *Bullarii Nostri Tomo I. num.* 134.

Aliis deinde Litteris, contra impugnantes Decreta Apostolica, aut delinquentes cum suspicione pravi dogmatis, in Officio Inquisitionis procedi jubetur.

§. 3. Has Litteras sub Annulo Piscatoris primum expeditas, in forma specifica deinde confirmavimus, & ampliori robore communivimus per alias nostras Apostolicas Litteras sub Plumbo editas IV. Nonas Junii anni 1746. incipientes *Ubi primum*; quæ etiam impressæ leguntur in *II. Tomo Bullarii Nostri num.* 8. His autem posterioribus Litteris, non solum Tribunali Sanctæ Inquisitionis prædictorum Regnorum, atque Ditionum injunximus, ut contra eos severè procederet, qui priora Decreta nostra impugnare, aut perversè interpretari ausi fuissent, sed etiam *contra Confessarios de nomine complicis Pœnitentem interrogantes, eidemque Pœnitenti, nisi illud sibi manifestaverit, absolutionem denegantes; dummodo tamen hujusmodi interrogandi, & denegandi actus talibus circumstantiis conjunctus sit, ac convestitus, quæ sic agentem Confessarium de adhæsione ad prædictam reprobatam praxim, tamquam ad licitam, vel alio quovis modo de prava credulitate suspectum reddant.*

Additur præceptum denunciationis, non tamen Pœnitenti in causa propria.

§. 4. His cohærenter addidimus præceptum denunciandi Confessarios aliquo ex supradictis modis delinquentes eidem Tribunali Sancti Officii intra terminum dierum pro aliis denunciationibus ab eodem Officio præfigi solitum; exemptis dumtaxat, ex justis grabusque causis, ab hujuscemodi denunciandi onere personis Pœnitentium in causa propria, idest in casu, quod ipsi peccatum suum confitentes, a Confessario adigerentur ad sibi manifestandum nomen complicis in eodem peccato; statuentes tamen, quod *quando aliunde, quam ex propria confessione, noviss.nt Confessarium aliquo ex superius enumeratis, & Sancto Officio denunciandis modis deliquisse, tunc eum & ipsi denunciare ex ista aliunde habita notitia tenerentur.*

Præceptum verò non fuit, ut denunciarentur delinquentes sine dicta suspicione, sed Ordinariorum correctioni relicti fuerunt.

§. 5. Et quoniam id etiam evenire posse prospeximus, ut Confessarius aliquis Pœnitentem de complicis nomine interrogando, atque etiam manifestare nolenti absolutionem negando, id faceret imprudenti certe, ac malo, sed tamen simplici quodam, & nudo actu, *idest iis circumstantiis destituto, quæ de prava credulitate, vel de mala adhæsione ad praxim in nostro Brevi reprobatam, tamquam ad licitam, eumdem Confessarium suspectum redderent*: Ideo in ipsis posterioribus Litteris declaravimus, in hujusmodi casu, neque Confessarium prædicto Inquisitionis Officio denunciandum necessariò fore, nec ejus delictum ejusdem Sancti Officii, & Tribunalis cognitioni subjectum esse, sed ad cujuslibet Ordinarii in propria Diœcesi judicium, & correctionem pertinere; prout in ipsis secundo loco memoratis Litteris latiùs habetur expressum.

Sed quia designatus non fuerat Judex pro controversiis super pertinentia Causarum.

§. 6. Sic igitur justis respectivè statutis finibus, tam jurisdictioni Tribunalis Inquisitionis, quàm Ordinariorum Præsulum auctoritati; persuasum Nobis fuit, certam & tutam rationem procedendi contra Sacerdotes in Sacramenti Pœnitentiæ administratione, ut præfertur, delinquentes assertam per Nos fuisse. Verum quum deinde Nobis ex parte nonnullorum Ecclesiasticæ pacis zelo flagrantium fuerit insinuatum, in hujusmodi methodi executione novis perturbationibus procul dubio aditum apertum iri; propterea quod nemo esset, qui in casibus discrepantiæ, judicium proferret; quoniam delictum idem in certis quibusdam circumstantiis ad Tribunal Sancti Officii, in aliis vero ad Ordinarii judicium deferendum fore statueramus; ac præterea demonstratum Nobis fuerit, quòd, dempto in aliquibus circumstantiis metu denunciationis eidem Inquisitionis Officio faciendæ, id sanè sublatum dici poterat, quo maxime homines a patrando tam pernicioso, & profligato delicto retraherentur. Idcirco Nos, prædictam iterum perversam praxim in utrisque præfatis Litteris Nostris reprobatam atque proscriptam, eorum nempè, qui in administrando Pœnitentiæ Sacramento, complicis nomen, cum absolutionis denegatione, quatenus reticeatur, a pœnitente rescire contendunt, præsentium quoque tenore damnantes, & reprobantes; nec non confirmantes statutam pertinentiam cognitionis hujusmodi causarum prædicto Inquisitionis Officio, quoties delinquentis actus iis circumstantiis, quas in secundo dictis Litteris Nostris latiùs expressimus, conjunctus existat, nec non obligationem denunciandi eidem Officio Confessarium quemcumque, hujusmodi delicti memoratis circumstantiis convestiti reum; excepta tamen ab hujusmodi denunciationis onere ipsa persona pœnitentis in causa propria, juxta id, quod in ipsis præfatis Litteris per Nos decretum, & in præsentibus superius relatum fuit; ad reliquas in futurum perturbationes avertendas, & præcavendas, omnibus maturè pensatis, auditisque prudentium virorum, & in illis rebus apprimè peritorum consiliis, Nostris motu proprio, & certa scientia, sequentes ordinationes, & leges ab omnibus, ad quos respectivè pertinet, & pertinebit in posterum, omnino tenendas, atque observandas, earumdem præsentium tenore, & Apostolica auctoritate edicimus, & promulgamus.

Et denunciationis præceptum visum est utiliter præscribendum pro omnibus casibus.

Ideo Pontifex præmissa confirmat & ulterius statuit, ut infra.

Exceptis pœnitentibus in causa propria, omnibus injungit ut Confessarios quomodocumque in præmissis delinquentes, Officio Inquisitionis denuncient.

§. 7. In primis itaque, exceptis dumtaxat personis pœnitentium in causa propria, ut supra declaratum est, quas quidem justis ex causis ab omni denunciationis onere eximimus, & pro exemptis in tali casu semper haberi decernimus, omnibus & singulis, qui Sacerdotem aliquem sive Secularem, sive Regularem, (cujuscumque gradus, & conditionis, & cujuscumque Ordinis, Congregationis, & Instituti, etiam speciali, & individua mentione digni; ad hoc, ut præsenti sanctione comprehendatur, existat) quocumque alio modo, præterquam ex ipsa Confessione a semetipsis apud eum peracta, cognoverint in administrando Pœnitentiæ sacramento interrogasse pœnitentem de nomine complicis, eidemque indicare recusanti absolutionem denegasse; sive id fecisse intellexerint propter adhæsionem prædictæ reprobatæ praxi, aliave de causa erroneæ opinionis suspicionis ingerente; sive id etiam per imprudentiam egisse, & per actum præfatis destitutum circumstantiis, propter quas, juxta præcedentem Constitutionem nostram, prædicto Inquisitionis Officio esset denunciandus, & quibus deficientibus, juxta ipsius Constitutionis tenorem, ejus delicti cognitio ad Ordinarii Tribunal spectare debuisset; injungimus, & mandamus, atque in virtute Sanctæ Obedientiæ, sub eisdem pœnis, quibus ad debitas aliorum delictorum denunciationes adstringuntur, præcipimus, & jubemus, ut hujusmodi Confessarium quocumque modo in præmissis delinquentem, sæpe dicto Sanctæ Inquisitionis Officio intra consuetum præfiniti temporis spatium omnino deferant, & denuncient.

Accepta denunciatione, vel detento reo, audiatur Ordinarii Procurator in Tribunali interveniens, si causam ad sui Episcopi

§. 8. Ubi verò Sacerdos delinquens eidem Sancti Officii Tribunali denunciatus fuerit, vel etiam illius carceribus inclusus, quatenus probationes ad carcerationem sufficientes habeantur; si forte Ordinarii illius, cujus jurisdictioni reus subjectus erit, Procurator in ipso Tribunali Sancti Officii de more interveniens eas

adesse

Curiam pertinere contendat.

adesse circumstantias crediderit, ob quas delicti cognitio juxta præcedentem Constitutionem nostram ad Ordinarii Forum spectare deberet; ac propterea insteterit, super hujusmodi pertinentiæ articulo ulteriùs aut fusiùs audiri, vel etiam scripto easdem circumstantias & rationes exponere, suæque Curiæ jura tueri se velle declaraverit; volumus, & statuimus, ut juxta ejusdem Tribunalis consuetudinem, satis temporis illi ad scribendum assignetur; neque interea idem Tribunal ad alium actum irretractabilem, multoque minus ad definitivam sententiam adversus reum devenire possit, donec idem Procurator, intra præscriptum sibi tempus, jura Curiæ Episcopi constituentis sui, vel voce, vel scripto exposuerit.

Judicium super pertinentia fiat in Tribunali S. Officii, & præmittatur omnibus aliis actibus.

In controversiæ examine solius Justitiæ ratio ab omnibus utrimque habeatur.

§. 9. Quoties autem præfatus Ordinarii Procurator controversiam de pertinentia Causæ proponat, eamque examinari postulet; tunc volumus, in ipso Sancti Officii Tribunali hujusmodi examen fieri; nec omitti posse, absque totius consequentis processus nullitate. Simul autem omnibus, & singulis tum ejusdem Officii Inquisitoribus, & Consultoribus, tum ipsis Ordinariorum Procuratoribus districtè mandamus, ut depositа quacumque animi affectione, aut præoccupatione, qua erga proprium respectivè Tribunal facilè ferri possent, coram Deo disquirant, ac videant, an reus de præfato delicto inquisitus, illud cum ejusmodi circumstantiis patraverit, ob quas illius Causa, juxta præcedentem Constitutionem nostram, ad Inquisitionis Tribunal pertinere deberet; an vero cum aliis, quæ Causam ipsam ex ejusdem Constitutionis lege in Ordinarii Foro judicandam constituunt.

Prout judicatum fuerit de pertinentia; ita vel continuetur processus in Officio Inquisitionis, vel reus dimittatur, & Ordinarii judicio relinquatur.

§. 10. Prolato demùm ab Inquisitoribus judicio super causæ pertinentia, volumus, & statuimus, ut si quidem Causa adjudicata fuerit Tribunali Sancti Officii, in hujus potestate reus permaneat, & juxta ipsius Officii leges & regulas puniatur; si verò judicatum fuerit, causam ad Sancti Officii Tribunal non pertinere, idem Officium, ut ejus fert consuetudo, reum dimittat, & Procurator de reo ita dimisso certiorem faciat Ordinarium sui constituentem, ut ea accepta notitia, adversus eundem reum servatis servandis juxta Canonicas sanctiones possit procedere. Si quis autem præmissum Judicii hujusmodi ordinem a Nobis per præsentes constitutum pervertere, aut turbare ausus fuerit, noverit, se omnibus Canonicis pœnis subjectum fore, quæcumque in sacris Canonibus, & Apostolicis Constitutionibus, adversus Ecclesiasticæ Jurisdictionis perturbatores, violatores, & invasores latæ, & statutæ dignoscuntur.

Clausulæ pro perpetua Constitutionis observantia.

§. 11. Præsentes autem Litteras, omniaque & singula in ipsis contenta, atque statuta, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu aliàs speciali & individua mentione, & expressione digni, in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, neque causæ, propter quas ipsæ præsentes emanaverint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet defectu, notari, impugnari, aut in controversiam vocari posse; sed ipsas præsentes Litteras semper & perpetuò firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus & singulis præmissis, ad quos spectat, seu pro tempore spectabit, exactè & inviolabiliter observari decernimus.

Aliter judicari prohibetur.

§. 12. Sicque & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & contra hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, Legatos quoque de Latere, & Apostolicæ Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque auctoritate, potestate, & præeminentia fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuscumque derogatur.

§. 13. Non obstantibus aliis præmissis Nostris, aliisque quibusvis Apostolicis, & in Universalibus, sive Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis Generalibus, sive specialibus Constitutionibus, & quorumcumque Tribunalium, Curiarumve mandatis, Edictis, sive Decretis, nec non ejusdem Inquisitionis Officii, & quarumcumque Ecclesiarum, etiam Episcopalium, & Metropolitanarum, & quorumcumque Ordinum, Congregationum, Religionum, & Institutorum, etiam Societatis Jesu, aliisque quibusvis, etiam Juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stilis, usibus, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Litteris Apostolicis eidem Inquisitionis Officio, illiusque Inquisitoribus, Commissariis, aliisque Officialibus, tum etiam Ecclesiis, eorumque Prælatis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, Societatibus, illorumque Superioribus, & Personis quibuslibet, sub quibusvis verborum tenoribus, & formis, & cum quibuscumque etiam efficacissimis, & insolitis derogationibus, clausulis, atque decretis, etiam motu, & Apostolicæ Potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Regia, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica potestate fulgentium instantiam, vel aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, quatenus iisdem præsentibus adversentur, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores prædictos pro sufficienter, & de verbo ad verbum expressis & insertis, formasque hujusmodi pro plenè, & exactè observatis habentes, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresè derogamus.

Fides habenda Transumptis.

§. 14. Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio & extra, ubique habeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

§. 15. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, moderationis, ordinationis, præcepti, statuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 9. Dec. 1749.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo nono, quinto

Idus

Idus Decembris, Pontificatus Noſtri Anno Decimo.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

XV. Erectio Cathedralis Eccleſiæ Terlitien., ejuſque unio æquè principaliter cum Cathedrali Eccleſia Juvenacen., cum avocatione Cauſæ, & extinctione Litis antea pendentis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam.

Procemium. UNigenitus Dei Filius, qui in Ara Crucis in pretium Redemptionis humani generis immolari non abnuit, pacem illam, quam venit mittere in terras, Diſcipulis ſuis in carne paſſus ejus Sanguine ultrò promeritam ſemel & iterum uberius dedit, & abundantius præcepit, & quidem ut diligerent alterutrum, ac una ſimul ex mutua hujuſcemodi demandata dilectione moniti, illud magno præcepto ſimile agnoſcerent, per quod immenſa debet tanti Conditoris Majeſtas venerari. Nos itaque, qui illius vices, licèt immeritò, gerimus in Terris, & veſtigia ejus, quantum Nobis ex alto conceditur, ſectari ſatagimus, ubi ſentimus unde Divina ipſa mandata valeant utilius adimpleri, protinus lites quaſcumque hoc potiſſimum impedientes, ad Nos avocamus & extinguimus, ac per Noſtræ providentiæ ſtudium &c. cuncta componere procuramus, prout ſalutis animarum ſuadet utilitas, ac procurandæ, exindeque firmandæ, ac tuendæ pacis cogit neceſſitas.

Reſignatio Archipresbyteratus Terlitien. in manibus Papæ. §. 1. Dudum ſiquidem omnes Dignitates, cæteraque Beneficia Eccleſiaſtica apud Sedem Apoſtolicam tunc vacantia, & in antea vacatura collationi & diſpoſitioni noſtræ reſervavimus, decernentes ex tunc irritum & inane ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contingeret attentari. Cum itaque poſtmodum Archipresbyteratus Secularis, & Inſignis Collegiatæ Eccleſiæ B. Mariæ Virginis in Cœlos Aſſumptæ, ac S. Michaelis Archangeli Oppidi Civitatis nuncupati Terlitii, in & de Juvenacen. Diœceſi, quæ inibi Dignitas principalis exiſtit, per liberam reſignationem Dilecti Filii Antonii Fioravante nuper ipſius Collegiatæ Eccleſiæ Archipresbyteri de illa, quam tùnc obtinebat, in manibus Noſtris, ad infraſcriptorum tamen effectum, ſpontè factam, & per Nos admiſſam, apud Sedem eandem vacaverit & vacet ad præſens, nulluſque de ipſo præter Nos hac vice diſponere potuerit, ſive poſſit, reſervatione & decreto obſiſtentibus ſupradictis.

Antiquæ lites & controverſiæ inter Epiſcopos Juvenacen. & Archipreſbyteros Terlitien. §. 2. Cumque deinde, ſicut Venerabilis Frater Noſter Paulus de Mercurio modernus Epiſcopus Juvenacen., ac Antonius prædictus, & dilecti etiam Filii Clerus & Populus dicti Oppidi, Nobis nuper exponi fecerunt, aliàs & poſtquam de anno Domini nongenteſimo quinquageſimo primo, ſeu alio veriori tempore, Eccleſia Juvenacen. in Cathedralem Eccleſiam Apoſtolica authoritate erecta fuerat, ab eo tunc Epiſcopo Juvenacen. pro tempore exiſtente, plurimas controverſias & diſſenſiones contra ipſos etiam a pro tempore exiſtentibus Archipresbyteris dictæ Collegiatæ Eccleſiæ, ratione jurium & præeminentiarum, quæ ab ipſis Archipresbyteris prætendebantur, omnique conatu tuebantur, inductas, jugiter ſuſtinuerint, quæ tamen poſtmodum per binas tranſactiones inter tunc exiſtentes Epiſcopum Juvenacen. & Archipresbyterum prædictos, ad controverſias & diſſenſiones prædictas omnino dirimendum initas, & earum alteram de anno ejuſdem Domini 1459. prius a bon. mem. Latino, dum viveret, Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinale Urſini nuncupato tunc Sedis Apoſtolicæ apud tunc temporis Regem Neapolis de Latere Legato, ordinaria, ſeu etiam delegata, & ſucceſſivè a fel. record. Paulo Papa II. Prædeceſſore noſtro Apoſtolica auctoritate reſpectivè confirmatam, uſque ad Concilii Tridentini celebrationem penitus ſiluerunt. Et pro eo quod poſt hujuſmodi celebratum Concilium tunc exiſtens Epiſcopus Juvenacen. crediderat, ſe vigore decretorum Concilii hujuſmodi, illico Collegiatam Eccleſiam hujuſmodi viſitare poſſe, Pax illa, quæ jamdiu perduravit, non ultra effluxerit, imo præmiſſorum ratione antiquis controverſiis & diſſenſionibus hujuſmodi noviſ ſuppeditatis viribus, lis & cauſa in Romana Curia, & Cauſarum Palatii noſtri Apoſtolici Auditorio coram certo illius Auditore introducta fuerit, quæ ob emanatum ab eodem Auditorio & certo illius Auditore prædicto Deciſionem, qua Epiſcopo Juvenacen. pro tempore exiſtenti jus Collegiatam Eccleſiam ipſam viſitandi concedebatur, uſque ad recentiora tempora in eodem Auditorio ſumma contentione perduravit.

Noviſſima ſuper illis Decreta Benedicti XIII. confirmantur per Litteras Clementis XII. §. 3. Noviſſimè verò piæ memoriæ Benedictus Papa XIII. etiam Prædeceſſor noſter, cui tunc exiſtens Epiſcopus Juvenacen. expoſuerat, quod lis hujuſmodi antiquitus orta, & adhuc tunc indeciſa pendens, nedum Epiſcopo Juvenacen. & Archipresbytero prædictis, nec non Clero & Populo dicti Oppidi pro tempore reſpectivè exiſtentibus, nimis diſpendioſa dignoſcebatur, ſed Divino cultui, & animarum profectui, bonoque regimini, & ſpirituali gubernio prædicti Populi grave damnum afferebant, liti & cauſæ hujuſmodi finem imponere, pacemque & tranquillitatem Perſonis Eccleſiaſticis ſummopere conſentaneam inter prædictos tunc exiſtentes Epiſcopum Juvenacen. & Archipresbyterum dictæ Collegiatæ Eccleſiæ confovere cupiens, litem & cauſam hujuſmodi ad ſe avocaverit, eaſque penitus & omnino extinxerit, ac prædictis Epiſcopo Juvenacen. & Archipresbytero dictæ Collegiatæ Eccleſiæ tunc & pro tempore exiſtentibus perpetuum ſilentium deſuper impoſuerit, ac determinatam quamdam juriſdictionem pro tempore exiſtenti Epiſcopo Juvenacen. conceſſerit, videlicet: quod Oppidum Terlitii foret & eſſet in Diœceſi & de Diœceſi Juvenacen.; Ideoque ad prædictum Epiſcopum Juvenacen. pro tempore exiſtentem ſpectaret & pertineret. I. Jus viſitandi jure ordinario. II. Viſitandi etiam Archipresbyterum jure delegato. III. Procedendi in cauſis Matrimonialibus. IV. Etiam in cauſis criminalibus non levibus. V. Per ſe ipſum ad Ordines ſacros promovendi ſine teſtimonialibus Archipresbyteri. VI. Vel Dimiſſorias concedendi pro promovendis ad eoſdem Ordines. VII. Conferendi Beneficia curata & Cappellanias habentes

annexam